

Sygn. akt VIII Ga 238/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Patrycja Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko W. O.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 grudnia 2015 roku, sygn. akt V GC 281/15 upr

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego W. O. na rzecz powoda R. K. kwotę 1.200,00 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIII Ga 238/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie po rozpoznaniu apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, wydanego w sprawie z powództwa R. K. przeciwko W. O. w dniu 21 grudnia 2015 roku, sygn. akt V GC 281/15 - apelację tę oddalił.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym. Sąd Okręgowy po analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdził, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, dokonał prawidłowej oceny dowodów, jak również analizy prawnej, a wyrażone stanowisko uznał za własne nie przeprowadzając postępowania dowodowego.

Katalog zarzutów, które apelujący może uczynić podstawą apelacji jest w postępowaniu uproszczonym ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1 k.p.c.). Enumeratywne wyliczenie zarzutów mogących stanowić podstawę apelacji oznacza, że w postępowaniu uproszczonym ten środek odwoławczy ma charakter ograniczony, a sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach wyznaczonych przez treść podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że pomimo wielości przywołanych dla uzasadnienia apelacji regulacji, co do zasady zarzuty sprowadzały się do kwestii kwalifikacji przedmiotu wiążącej strony umowy jako dzieła, które mogło być oddane w częściach. W niniejszej sprawie pozwany zgłosił bowiem zarzut naruszenia art. 643 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i niezasadne twierdzenie, że powód wydał pozwanemu dzieło zgodnie z zobowiązaniem, podczas

gdy z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że powód przekazał pozwanemu co najwyżej fragmentaryczne komponenty dzieła, których pozwany - zgodnie z warunkami zawartej umowy - nie miał obowiązku odebrać i nie ciążył na nim w tym zakresie obowiązek zapłaty, jak i zarzut naruszenia art. 642 § 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i niezasadne twierdzenie, iż powodowi przysługiwało wynagrodzenie za świadczenia częściowe, pomimo iż z treści powołanego wyżej przepisu wynika, że ma on zastosowanie tylko wówczas, gdy z umowy wynika, że dzieło miało być oddawane częściowo, a wynagrodzenie zostało obliczone za każdą część z osobna, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy nie wynika, aby doszło pomiędzy stronami do obliczenia wynagrodzenia za poszczególne części składowe dzieła, powód nie wskazał mechanizmu i kryteriów obliczenia tego wynagrodzenia, a zawarta przez strony umowa nie przewidywała częściowego przekazywania pozwanemu niefunkcjonalnych komponentów dzieła. W ocenie sądu odwoławczego skarżący nie wskazał żadnych argumentów mających uzasadniać jego zarzut, ograniczając się w zasadzie do powtórzenia swojego stanowiska prezentowanego przed Sądem Rejonowym.

Zdaniem apelującego naruszony został również art. 476 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, w szczególności poprzez niezasadne twierdzenie, iż terminy zapłaty nie zostały przez strony ustalone, konsekwencją czego jest aktualizacja obowiązku zapłaty niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela, pomimo, iż z treści zawartego przez strony na piśmie porozumienia wynika w sposób jednoznaczny, że na zleceniodawcy (pозwanym) ciążył obowiązek terminowego rozliczania się ze zleceniobiorcą (powodem) według każdorazowo ustalonych terminów, a zatem - wobec nieustalenia terminów rozliczenia, obowiązek zapłaty aktualizował się dopiero po przekazaniu całości dzieła, co nigdy nie nastąpiło.

W odniesieniu do powyższych zarzutów, mając na uwadze, że pozwany nie kwestionował ani faktu zawarcia pomiędzy stronami umowy o dzieło określonej treści ani faktycznego wykonania „elementów dzieła” uznać należało je za niezasadne. Wbrew wywodom apelującego treść dokumentu w postaci propozycji cenowej nr 01 w zakresie stanowiącym o przedmiocie umowy nie zakładała konieczności przekazania pozwanemu finalnego efektu pracy powoda. Sam pozwany nie określił zresztą jednoznacznie na czym efekt ten miałby polegać i w jakim momencie, w ocenie pozwanego, zostałyby osiągnięty. O podzielności dzieła świadczy z kolei wyznaczenie wartości poszczególnych prac, co pozwalało na dochodzenie wynagrodzenia za świadczenia częściowe. Strony niewątpliwie szczegółowo określiły zakres prac poprzez wyszczególnienie części składowych. Jak słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy - czemu skarżący ostatecznie nie zaprzeczył - właściwości poszczególnych części składowych tylko w niewielkiej części były od siebie zależne z uwagi na możliwość rejestracji domeny i zaniechanie prowadzenia profili społecznościowych. Za niezgodne z logiką potraktować należało również ewentualne łączne rozliczanie między innymi nadruku produktowego, za który określono opłatę jednorazową i systemu analitycznego mouseflow czy prowadzenie profili społecznościowych, za co określono opłatę miesięczną i to w przypadku profili zależną od czasu trwania umowy. Zaakceptowanie twierdzeń pozwanego w tym zakresie sprowadzałoby się do przyjęcia, że niezależnie od treści stosunku zobowiązaniowego w przypadku rezygnacji z prowadzenia profili społecznościowych pomimo faktycznie wykonanych już prac wynagrodzenie, co do zasady, nie byłoby należne. Wspólne i całkowite rozliczanie wszystkich prac nie było zatem ani uzasadnione ani konieczne. Konstatacji tej nie zmienia fakt, że zgodnie z warunkami umowy na pozwanym ciążył obowiązek terminowego rozliczania się ze zleceniobiorcą (powodem) według każdorazowo ustalonych terminów. W ocenie Sądu Okręgowego z zapisu tego należy wyprowadzić wręcz odmienny wniosek niż uczynił to pozwany. Skoro bowiem strony przewidziały konieczność ustalania terminów do rozliczenia prac związanych z realizacją umowy każdorazowo, to niewątpliwie rozliczenie nie miało nastąpić poprzez jednorazową zapłatę w efekcie oddania całości dzieła.

Reasumując, w świetle ustaleń faktycznych dokonanych na podstawie zebranego materiału dowodowego trafnie Sąd I instancji przyjął, że racjonalnym sposobem rozliczania w tak ukształtowanym stosunku prawnym było częściowe rozliczanie wykonanych przez powoda prac, co ostatecznie uczynił powód wystawiając na rzecz pozwanego częściową fakturę nr (...) zgodnie z art. 642 § 2 k.c., a obowiązkiem pozwanego było odebranie poszczególnych części dzieła i zapłata wynagrodzenia za każdą z wykonanych części (art. 643 k.c.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu o czym orzeczono jak w sentencji.

Pozwany przegrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym zatem zobowiązany jest do zwrotu powodowi celowych kosztów procesu odnoszących się do wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w postaci kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło przy zastosowaniu przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...)